

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 528/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., (právnej nástupkyne obchodnej spoločnosti L., s. r. o.), zastúpenej advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN s. r. o, Dunajská 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Marcel Vasilišín, LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*odmietnutím odvolania z 29. apríla 2014*“ Daňového úradu Bratislava proti jeho rozhodnutiu sp. zn. ... z 11. apríla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti L., s. r. o., (ďalej len „pôvodná sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) „*odmietnutím odvolania z 29. apríla*“ (ďalej len „odmietnutie odvolania“) Daňového úradu Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) proti jeho rozhodnutiu sp. zn. ... z 11. apríla 2014 (ďalej len „rozhodnutie“).

Sťažovateľka písomným podaním doručeným 11. augusta 2014 oznámila právne nástupníctvo pôvodnej sťažovateľky na obchodnú spoločnosť D., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), a skutočnosť, že trvá na podanej sťažnosti.

Z predloženej sťažnosti pôvodnej sťažovateľky a jej príloh vyplýva, že daňový úrad rozhodnutím určil pôvodnej sťažovateľke, ktorá žiadala o registráciu pre daň z pridanej hodnoty, zložiť zábezpeku na daň z pridanej hodnoty v sume 340 000 € na obdobie dvanástich mesiacov. Proti uvedenému rozhodnutiu podala pôvodná sťažovateľka odvolanie, na ktoré daňový úrad reagoval odmietnutím odvolania z dôvodu formálneho nedostatku, že nebolo podané do elektronickej podateľne. Sťažovateľka s postupom daňového úradu nesúhlasí, „*keďže nemá zákonnú, ústavnú, forenznú (ESD) ani elementárnu logickú oporu*“. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza, že „*proti tomuto postupu doručil sťažovateľ dňa 13.06.2014 e-mailom a dňa 17.06.2014 poštou sťažnosť. Na sťažnosť porušovateľ sťažovateľovi doposiaľ neodpovedal ani ju iným spôsobom nevybavil a sťažovateľ je preto nútený sa pre ochranu svojich ústavných práv obrátiť na tento súd.*“.

V závere ústavnej sťažnosti na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv odmietnutím odvolania daňového úradu, prikázal daňovému úradu prijať sťažovateľkou podané odvolanie proti rozhodnutiu daňového úradu, ako aj priznať náhradu trov konania. Zároveň žiadala aj o odklad vykonateľnosti rozhodnutia daňového úradu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky zaoberal tým, či účinnú ochranu práv, ktorých porušenie vo svojej sťažnosti namietala, neposkytujú všeobecné súdy na základe takých právnych prostriedkov nápravy, ktoré je možné súčasne považovať za účinné právne prostriedky ochrany namietaného porušenia jeho práva (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), teda či v danom prípade nejde o nedostatok právomoci ústavného súdu.

Z obsahu sťažnosti a z predložených príloh vyplýva, že k porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť podľa odmietnutím odvolania daňového úradu proti rozhodnutiu daňového úradu.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že podľa § 7 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 1. septembra 2003 (ďalej len „OSP“)

v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia v správnom súdnictve preskúmavajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 250v ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú, alebo hrozí jeho opakovanie.

Preskúmajúc negatívnu enumeráciu a postupy a rozhodnutia, ktoré sú vylúčené z preskúmavacej právomoci všeobecných súdov, ústavný súd konštatuje, že nie je žiaden legálny dôvod na záver, podľa ktorého by malo byť v danej veci namietané odmietnutie odvolania daňového úradu (ako orgánu verejnej moci) pri výkone jej úloh z tejto právomoci vylúčené.

Ústavný súd tak dospel k záveru, že sťažovateľka mala a má v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný právny prostriedok na dosiahnutie nápravy svojich označených práv, porušenie ktorých v konaní pred ústavným súdom namietala. Účinným prostriedkom nápravy v prípade namietaného porušenia označených práv odmietnutím odvolania proti rozhodnutiu daňového úradu bol a je návrh všeobecnému súdu v závislosti od právneho posúdenia povahy odmietnutia odvolania. Pokiaľ ho sťažovateľka považovala za rozhodnutie, mohla podať návrh podľa § 244 OSP a nasl., alebo ak odmietnutie odvolania sťažovateľka považovala za iný zásah, mohla podať návrh podľa § 250v ods. 1

OSP. Podľa zistení ústavného súdu obe návrhy pôvodná sťažovateľka aj podala a sú vedené pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 S 135/2014 (ako žaloba proti nezákonnému postupu a rozhodnutiu) a pod sp. zn. 5 S 119/2014 (konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka disponovala a aj využila dostupný a účinný prostriedok nápravy ňou namietaného porušenia označených práv, o ktorom je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť všeobecný súd. Vzhľadom na princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), nie je vo vzťahu k predmetnému odmietnutiu odvolania daná právomoc ústavného súdu.

Tento záver má oporu aj v stabilnej judikatúre ústavného súdu (podobne IV. ÚS 65/02, II. ÚS 147/02, II. ÚS 148/02).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie bez toho, aby sa zaoberal tým, či vôbec mohlo namietaným odmietnutím odvolania dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014